

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den store Søslange

Citation: Andersen, H. C.: "Den store Søslange", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr05val-shoot-workid82314/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

[50]

Den store Søslange.

Der var en lille Havfisk af god Familie, Navnet husker jeg ikke, det maa de Lærde sige Dig. Den lille Fisk havde attenhundrede Søsken, alle lige gamle; de kjendte ikke deres Fader eller Moder, de maatte strax skjøjte sig selv og svømme om, men det var en stor Fornøjelse; Vand havde de nok at drikke, hele Verdenshavet, Føden tænkte de ikke paa, den kom nok; hver vilde følge sin Lyst, hver vilde faae sin egen Historie, ja det tænkte heller Ingen af dem paa.

10 Solen skinnede ned i Vandet, det lyste om dem, det var saa klart, det var en Verden med de forunderligste Skabninger, og nogle saa gruelig store, med voldsomme Gab, de kunde sluge de attenhundrede Søsken, men det tænkte de heller ikke paa, for Ingen af dem var endnu bleven slugt.

15 De Smaa svømmede sammen, tæt op til hverandre, som Sil-
[51] dene og Makralerne svømme; men som de allerbedst svømmede i Vandet og tænkte paa Ingenting, sank, med forfærdelig Lyd, ovenfra, midt ned imellem dem, en lang, tung Ting, der slet ikke vilde holde op; længere og længere strakte den sig, og hver
20 af Smaafiskene, som den ramte, blev qvaset eller fik et Knæk, som de ikke kunde forvinde. Alle Smaafisk, de store med, lige oppe fra Havets Flade og ned til dets Bund, foer i Forfærdelse tilside; den tunge, voldsomme Ting sankede sig dybere og dy-

k Collin 86, 4^e IV: 122, 5 bl. koncept, overhørbninger.

r Jean Hersholt Collection, MS 4. (Kgl. Bibl. Ms. phot. 168, 4^e). 5 bl. latinsk renskrift. (Se n. t. 103, 11 om I).

O Illustreret Tidende, 13. Bind Nr. 638, 17.12.1874 s. 103-69 (Bibl. 1014).

A NEH 9-72 s. 60-63 (Bibl. 1617).

B BHF 5-74 s. 198-210 m. 5 ill. incl. initial-D.

Undertitel: (Et Nutids- tilføjet) Eventyr af H.C.Andersen k, En ny Eventyr-Historie af Hans Christian Andersen v, Et Nutids-Eventyr af H. C. Andersen O. 10 Solen] Her og mange fig. steder markerer et blåt kryds i k liniebrud i O, men normalt er der ikke liniebrud i r. 15 hverandre] hinanden kr, hverandre O. 16 Makralerne] Makrelene kr, Makrelene O. 21 (som] de] den r. t. de k, den r, de OA, den B. 22 og ned til] til krO.

11 HCA v

berede, den blev længere og længere, milelang, gennem hele Havet.

Fisk og Snegle, Alt hvad svømmer, Alt hvad kryber, eller drives af Strømninger, fornam denne forfærdelige Ting, denne umaadelige, ubekjendte Havaal, der lige med Et var kommet ned ovenfra.

Hvad var det dog for en Ting? Ja det vide vil det var det store, milelange Telegrsph-Touget, Menneskene sænkede mellem Europa og Amerika.

Der blev en Forskrækkelse, der blev et Røre mellem Havets retmæssige Beboere, hvor Touget sænkedes. Flyvefisken satte til Veirs over Havfladen, saa højt den kunde, ja Knurhanen tog Fart et heelt Bøsseskud over Vandet, for det kan den; andre Fisk søgte mod Havbunden, de foer med saadan Hastighed, at de kom længe før Telegraph-touget endnu var seet dernede; de skræmmede baade Kablian og Flynder, som gik fredeligt i Havets Dyb og aad deres Medskabninger.

Et Par Sjøpølser bleve saa forskrækkede, at de spyede deres Mave ud, men levede endda, for det kunne de. Mange Hummer og Taskekrabber gik ud af deres gode Harnisk og maatte lade Benene blive tilbage.

Under al den Skræk og Forvirring kom de attehundrede Sjøskende fra hverandre, og mødtes ikke mere, eller kjendte ikke hverandre, kun en halv Snees blev paa samme Plet, og da de i et Par Timer havde holdt sig stille, forvandt de den første Skræk og begyndte at blive nysgjerrige.

De saae sig om, de saae op og de saae ned, og der i Dybden troede de at øine den forfærdelige Ting, som havde skræmmet dem, skræmmet Store og Smaa. Tingen laae henover Havbunden, saa langt de kunde øine; meget tynd var den, men de vidste jo ikke, hvor tyk den kunde gjøre sig, eller hvor stærk den var. Den laae ganske stille, men, tænkte de, det kunde være Lumskhed.

»Lad den ligge, hvor den ligger! Den kommer ikke os ved!« sagde den forsigtigste af Smaafiskenes, men den Allermindste af dem vilde ikke opgave at komme til Kundskab om hvad den Ting kunde være; ovenfra var den kommen ned, ovenfra maatte man bedst kunne hente Besked, og saa svømmede de op mod Havfladen, det var blikstille Veir.

4 Strømninger] Strømningerne B. 14 foer] kom r. t. foer k, kom r, foer 0. — saadan] en saadan kr0. 15 seet] seet og fornummet kr0. 16 i Havets Dyb] nede paa Bunden kr0. 20 Taskekrabber] Torskekrabber kr0. 24 hvor den ligger] k0, mgt. r. 27 kommen] kommet kr0.

Der mødte de en Delphin; det er saadan en Springfyr, en Havstryger, der kan slaae Kolbytter hen ad Haviladen; Øine har den at see med, og den maatte have seet og vidt Besked; den spurgte de ad, men den havde kun tænkt paa sig selv og sine Kolbytter, ikke seet Noget, vidste ikke at svare, og saa taug den og saaa stolt ud.

[53] Derpaa henvendte de sig til Sælhunden, der just dukkede ned; den var høfligere, uagtet den æder Smaafisk; men i Dag var den møt. Den vidste lidt Mere end Springfisken.

10 »Jeg har mangen Nat ligget paa en vaad Sten og seet ind mod Land, milevidt herfra; der er lumske Skabninger, de kaldes i deres Sprog Mennesker, de efterstræbe os, men oftest smutte vi dog fra dem, det har jeg forstaaet, og det har nu ogsaa den Havaal, I spørge om. Den har været i deres Magt, været 15 oppe paa Landjorden, vist i umindelige Tider; derfra have de ført den paa Fartsøi for at bringe den over Havet til et andet fjernliggende Land. Jeg saae, hvilket Besvær de havde, men 20 magte den kunde de, den var jo bleven mat paa Landjorden. De lagde den i Krands og Kreds, jeg hørte, hvor den ringede og ranglede, da de lagde den, men den slap dog fra dem, slap herud. De holdt paa den af alle Kræfter, mange Hænder holdt fast, den smuttede dog og naaede til Bunds; der ligger den, tænker jeg, til videre!»

»Den er noget tynd!» sagde de smaa Fisk.

25 »De have sultet den!» sagde Sælhunden, »men den kommer sig snart, faaer sin gamle Tykkelse og Storhed. Jeg antager, at den er den store Søslange, som Menneskene ere saa bange for og tale saa meget om; jeg havde før aldrig seet den og aldrig troet paa den; nu troer jeg, den er det!» og saa dukkede Sæl- 30 hunden.

»Hvor han vidste Meget! Hvor han talte Meget!» sagde de smaa Fisk. »Jeg har aldrig været saa klog før! – Naar det bare ikke er Løgn!»

[54] »Vi kunne jo svømme ned og undersøge!» sagde den Mind- 35 ste; »paa Veien høre vi de Andres Mening!»

»Jeg gjør ikke et Slag med mine Finner, for at faae Noget at vide!» sagde de Andre og dreiede af.

»Men jeg gjør det!» sagde den Mindste og styrede afsted ned

10 ind] helt ind krO. 17 [fjernliggende] bortliggende krO. 18 bleven] blevet krO. 20 men - 21 herud] og da den slap fra dem herude kr, ik men ikke fr r. t. OA's form. Anderledes: 22 den . . . Bunds] men den naaede dog til Bunds k, r. t. OA's form; men den smuttede dog og naaede tilbunds r. 27 ere] er krO. 28 havde] har B.

i det dybe Vand; men den var langt fra Stedet, hvor »den lange sønkede Ting« laa. Den lille Fisk saae og søgte til alle Sider ned mod Dybet.

Aldrig før havde den fornømt sin Verden saa stor. Slidene gik i store Stimer, skinnende som en Kæmpebaad af Sølv. Ma- 5 krelerne fulgtes ogsaa ad og saae endnu prægtigere ud. Der kom Fisk i alle Skikkelser og med Tegninger i alle Farver; Medusaer, som halvgjennemsigtige Blomster, der lode sig bære og føre af Strømningerne. Store Planter voxte fra Havbunden, favnehøit Græs og palmeformede Træer, hvert Blad besat med skinnende 10 Skaldyr.

Endelig gik den lille Havfisk en lang mørk Stribe dernede og styrede mod den, men det var hverken Fisk eller Tong, det var Relingen af et stort sunket Fartøj, hvis øverste og nederste 15 Dæk var brudt itu ved Havets Tryk. Den lille Fisk svømmede ind i Rummet, hvor de mange Mennesker, der vare omkomne da Skibet sank, nu vare skyllede bort, paa to nær: en ung Qvinde laa der udstrakt med et lille Barn i sine Arme. Vandet lettede dem og ligesom vuggede dem, de syntes at sove. Den lille Fisk blev ganske forskrækket, den var uvidende om, at de ikke kunde 20 vaagne mere. Vandplanter hang som Lørværk ned over Relin- gen, hen over de to smukke Ligg af Moder og Barn. Der var saa stille, der var saa eensomt. Den lille Fisk skyndte sig bort saa hurtigt den kunde, ud hvor Vandet var klarere belyst og hvor der var Fisk at see. Den var ikke kommen langt, da mødte den 25 en ung Hval, saa forfærdelig stor.

»Slug mig ikke!« sagde den lille Fisk. »Jeg er ikke engang en Mundsmag, saa lille er jeg, og mig er det en stor Behagelighed at leve!«

»Hvad vil Du saa dybt hernede, hvor din Art ikke kommer?« 30 spurgte Hvalen. Og saa fortalte den lille Fisk om den lange forunderlige Aal, eller hvad den Ting nu var, der ovenfra havde sønket sig ned og forskrækket selv de allermodigste Havskabninger.

»Ho, ho!« sagde Hvalen og trak saa voldsomt Vand til sig, 35 at den maatte sætte en mægtig Vandstråle naar den kom op og trak Veiret. »Ho, ho!« sagde den, »saa det var den Ting, som krilede mig paa Ryggen, idet jeg vendte mig! Jeg troede, at det var en Skibsmast, jeg kunde bruge til Kløvpind! Men

4 Slidene] kr, Sliden O. 5 bære og føre] k, bære r, bære og føre O. 6 favnehøit] kr, favnehøit O. 7 palmeformede] -formige k, -agtige O. 8 Vandet - 19 vuggede dem] i hile k, mgl. r, findes O. 20 kommen] kommet krO. 21 ung Hval] Hval kr, ung Hval O.

paa dette Sted her var det ikke. Nei, langt længere ude ligger den Ting. Jeg vil dog undersøge den, jeg har ikke Andet at bestille!»

5 Og saa svømmede den fremad og den lille Fisk bagefter, ikke s for nær, thi der kom ligesom en rivende Strøm, hvor den store Hval skød Fart gennem Vandet.

[56] De mødte en Hai og en gammel Savfisk; de To havde ogsaa hørt om den selsomme Havaal, saa lang og saa tynd; seet den havde de ikke, men det vilde de.

10 Nu kom der en Havkat.

»Jeg tager med!» sagde han, den vilde samme Vei.

»Er den store Søgslange ikke tykkere end et Ankertoug, saa skal jeg bide den over i et Bid!» og den aabrede sit Gab og viste sine sex Rækker Tænder. »Jeg kan bide Mærke i et

15 Skibsanker, sagtens kan jeg bide den Stilk over!»

»Der er den!» sagde den store Hval, »jeg seer den!» Han trønde, han saac bedre end de Andre. »See hvor den løfter sig, see hvor den svaier, bugter og krummer sig!»

20 Det var dog ikke den, men en umaadelig stor Havaal, flere Alen lang, som nærmede sig.

»Den der har jeg seet før!» sagde Savfisken, »den har aldrig gjort stort Rabalder i Havet, eller skræmmet nogen Storfisk!»

Og saa talte de til den om den nye Aal og spurgte, om den vilde med paa Opdagelse.

25 »Er den Aal længere end jeg!» sagde Havaalen, »saa skal den skee en Ulykke!»

»Det skal den!» sagde de Andre. »Vi ere Nok til ikke at taale den!» og saa skyndte de sig fremad.

30 Men da kom der Noget lige i Veien, et underligt Uhyre, større end dem Allesammen.

Det saae ud som en svømmende Ø, der ikke kunde holde sig oppe.

[57] Det var en ældgammel Hval. Dens Hoved var overgroet med Havplanter, dens Ryg besat med Krybdyr og saa umaadelig

35 mange Østers og Muslinger, at dens sorte Skind var ganske hvidspættet.

2 undersøge den] undersøge samme kr (samme i alle k), undersøge den O.
4 den fremad] den krO. 6 Fart gennem Vandet] fremad krO. 7 de To] de
krO. 10 Nu ... Havkat] mgl. krO. 11 han, den] Havkatten de medte r. t.
Havkatten som vilde samme Vei k, således rO. 16 den store Hval] rettet fra
Havfisker k. 22 uogen - 166,5 en] står i k på en overklæbning, på hvie bagside
Andersens navn og titler som brenoverkrift. 23 Og] Her og i det flg. flere liniebrud
i A end i krO. 29-166,16] et forstadium hertil (f) findes bagpå den i n. t. 169,11
navnte overklæbning i k.

»Kom med, Gamle!« sagde de. »Her er kommen en ny Fisk, som ikke skal taales.«

»Jeg vil hellere ligge, hvor jeg ligger!« sagde den gamle Hval. »Lad mig i Ro! Lad mig ligge! Aa ja, ja, ja! Jeg bærer paa en svær Sygdom! Min Lændring har jeg ved at naae op i Hav- 5 fladen og faa Ryggen ovenfor! Saa komme de store, rare Søfugle og pille mig, det gjør saa godt, naar bare de ikke slaae Næbbet for dybt i, det gaaer tidt lige ind i mit Spæk. See engang dog! Hele Beenraden af en Fugl sidder mig endnu i Ryggen; Fuglen slog Kløerne for dybt og kunde ikke komme løs, 10 da jeg gik tilbunds. Nu have Smaafiskene pillet ham. See hvorledes han seer ud og jeg seer ud! Jeg har Sygdom!«

»Det er bare Indbildning!« sagde *Hajen. »Jeg er aldrig syg. Ingen Fisk er syg!«

»Undskyld!« sagde den gamle Hval; »Aalen har Hudsygdom, 15 Karpen skal have Kopper, og Alle have vi Indvoldsorme!«

»Vrøvl!« sagde Hajen, han gad ikke høre Mere, de Andre ikke heiler, de havde jo Andet at tage Vare.

Endelig kom de til Stedet, hvor Telegraphtouget laae. Det har et langt Leie paa Havbunden, fra Europa til Amerika, [68] hen over Sandbanker og Havdynd, Klippegrund og Planteviidnis, hele Skove af Koraller, og saa vexle Strømmene dernede, Vandhvirvler dreie sig, Fisk mylre frem, flere i Flok end de talløse Fugleskarer, som Menneskene sees i Trækflugstiden. Der er et Røre, en Plødsken, en Summen, en Susen: den Susen 25 spæger der lidt af endnu i de store, tomme Haveonchylter, naar vi holde dem for vort Øre.

Nu kom de til Stedet.

»Der ligger Dyret!« sagde de store Fisk, og den lille sagde det ogsaa. De saae Touget, hvis Begyndelse og Ende svandt so i deres Synskreds.

Svampe, Polyper og Gorgoner svaiede fra Grunden, sænkede og bøjede sig over det, saa at det snart skjultes, snart var at see. Sjøpindsvin, Snegle og Orme rørte sig om det; kæmpemæssige Edderkopper, der havde en heel Besætning af Krybdyr paa sig, 35 spankede hen ad Touget. Mørkeblaae Sjøpølser, eller hvad det Kryb hedder, de søde med hele Kroppen, laae ligesom og lugtede til det nye Dyr, der havde lagt sig paa Havbunden. Flyn-

1 kommu] kommet kr0. 3 den gamle Hval] Hvalen kr0. 13 *Hajen] f, Hajen r. t. Hvalen k, Hvalen r. t. Hajen ik svindende r, Hvalen OAB, ff. 163, 16. 15 den gamle Hval] f, Hvaler kr, den gamle Hval 0. 16 -orme] -orm kr0. 17 Hvalen, han gad] Hajen, gad fik, r. t. H. og gad kr0. 28 Nu ... Stedet] mgt. kr0. 37 de] der B.

der og Kablian vendte sig i Vandet for at høre efter fra alle Sider. Stjernefisker, der altid borer sig ned i Dyndet og kun har de to lange Stilke med Øine udenfor, laae og gloede for at see hvaad der kom ud af det Røre.

5 Telegraphtouget laae uden Bevægelse. Men Liv og Tanke var der i det; Mennesketanker gik igjennem det.

»Den Ting er lumsk!« sagde Hvalen. »Den er istand til at slaae mig paa Maven, og den er nu min ømme Side!«

[59] »Lad os føle os for!« sagde Polypen. »Jeg har lange Arme, jeg har smidige Fingre! jeg har rørt ved den, jeg vil nu tage lidt fastere.«

10 Og den strakte sine smidige, længste Arme ned til Touget og rundt om det.

»Den har ingen Skæl!« sagde Polypen, »den har ingen Skind! Jeg troer, den aldrig føder levende Unger!«

15 Havaalen lagde sig langs Telegraphtouget og strakte sig saa langt den kunde.

»Den Ting er længere end jeg!« sagde den. »Men det er ikke Længden om at gjøre, man maa have Hud, Mave og Smidig-

20 hed.«

Hvalen, den unge, stærke Hval, neiede sig lige ned, dybere end den nogensinde havde været.

»Er Du Fisk eller Plante?« spurgte den. »Eller er Du kun Ovnfræs-Værk, der ikke kan trives hermede hos os?«

25 Men Telegraphtouget svarede ikke; det har det ikke paa den Led. Der gik Tanker igjennem det, Mennesketanker; de løde i set Secund de mange hundrede Mile fra Land til Land.

»Vil Du svare eller vil Du knækkes?« spurgte den glubende Hai, og alle de andre store Fisk spurgte om det Samme: »Vil

30 Du svare eller vil Du knækkes?«

Touget rørte sig ikke, det havde sin aparte Tanke, og en saadan kan Den have, der er fyldt med Tanker.

»Lad dem kun knække mig, saa haales jeg op og kommer i

[60] Stand igjen, det er skeet ved Andre af mit Slags, i mindre Farvande!«

35 Det svarede derfor ikke, det havde Andet at bestille, det telegrapherede, laae i lovligt Embede paa Havets Bund.

Ovenover gik nu Solen ned, som Menneskene kalde det, den

3 de ... Øine] Øinene kr0. 8 den] det 0. 16-20] står i k på en overhørling, på hvis begge sider der er. Smallegade [1/9 71. 19 om at gjøre] der gjør det k under overkl., om at gjøre k på overkl., der gjør det r. t. om at gjøre r. 21 Hvalen ... Hval] Hvalen kr0. 29 spurgte om] spurgte kr0. 29-30 Vil du ... knækkes] tilføjet i k, mgl. r.

blev som den rødste Ild, og alle Himmels Skyer skinnede som Ild, den ene prægtigere end den anden.

»Nu faae vi den røde Belysning!« sagde Polyperne, »saa sees den Ting maaskee bedre, om saa behøves.«

»Paa den, paa den!« raabte Havkatten og viste alle sine 5 Tænder.

»Paa den, paa den!« sagde Sværdfisken og Hvalen og Hav-aalen.

De styrtede frem, Havkatten foran; men lige idet den vilde bide om Touget, jøg i bar Heftighed Savfisken sin Sav lige ind 10 i Bagdelen paa Havkatten; det var en stor Feiltagelse, og Katten fik ikke Kræfter til Bid.

Der blev et Mudder nede i det Mudder: Storfisk og Smaa-fisk, Spøtser og Snegle løbe mod hverandre, sad hverandre, masede, qvasede. Touget laae stille og gvede sin Gjærning, og 15 det skal man.

Den mørke Nat rugede ovenover, men Havets Milliarder og Milliarder levende Smaa-dyr lyste. Krebs, ikke saa store som et Knappenaalshoved, lyste. Det er ganske vidunderligt, men 20 saaledes er det nu.

Havets Dyr saae paa Telegraphtouget.

»Hvad er dog den Ting, og hvad er den ikke?« (61)

Ja, det var Spørgsmaalet.

Da kom der en gammel Havko. Menneskene kalde det Slags: Havfrue eller Havmand. En Hun var hun, havde Hale og to 25 korte Arme at pjaske med, hængende Bryst, og Tang og Snylte-dyr i Hovedet, og det var hun stolt af.

»Vil I have Kundskab og Kjendskab!« sagde hun, »saa er jeg nok den Eneste, der kan give den; men jeg forlanger derfor farefri Græsgang paa Havbunden for mig og Mine. Jeg er Fisk 30 som I, og jeg er ogsaa Krybdyr ved Øvelse. Jeg er den Klogeste i Havet; jeg veed om Alt, hvad der rører sig hernede, og om Alt, hvad der er ovenfor. Den Ting der, I grubliserer over, er ovenfra, og hvad deroppefra dumper ned, er dødt eller bliver dødt og magtesløst; lad den ligge for hvad den er. Den er kun 35 Menneske-Paafund!«

»Jeg troer nu der er noget Mere ved den!« sagde den lille Havfisk.

»Hold Mund, Makrel!« sagde den store Havko.

5 Havkatten . . . Tænder] k, Havkatten r. 7 Hvalen] rettet fra Hvalen k.
10 Savfisken sin Sav] rettet fra Sværdfisken sit Sværd blade k og r. 25 Havfrue] k, Havfrue r. 33 grubliserer] grublisere B. 34 dumper] plumper kr0.

»Hundesteile!« sagde de Andrs, og det var endnu mere fornærmeligt sagt.

Og Havkoen forklarede dem, at det hele Alarmdyr, som forresten jo ikke sagde et Muk, var kun Paafund fra det tørre Land. Og den holdt et lille Foredrag over Menneskenes Trædskehed.

»De ville have fat paa os,« sagde den, »det er det Eneste, [62] de leve for; de spændte Garn ud, komme med Mading paa Krog for at lokke os. Denne der er et Slags stor Snøre, som de troer vi skulle bide paa, de ere saa dumme! Det er vi ikke! Rør kun ikke det Makværk, det trævler op, bliver til Smuld og Dynd, det Hele. Hvad ovenfra kommer, har Knæk, Bræk, duer ikke!«

»Duer ikke!« sagde alle Havskabningerne og holdt sig til Havkoens Mening for at have en Mening.

15 Den lille Havfisk beholdt sin egen Tanke. »Den umaadelig lange, tynde Slange er maaskee den vidunderligste Fisk i Havet. Jeg har en Fornæmelse deraf.«

»Den Vidunderligste!« sige vi Mennesker med, og sige det med Kjendskab og Forvisning.

20 Den store Sæslange er det, omtalt længst forud i Sange og Sagn.

Den er født og baaren, sprungen ud fra Menneskets Smille og lagt paa Havets Bund, strækkende sig fra Østens Lande til Vestens Lande, bærende Budskab hurtig som Lysets Straale fra 25 Solen til vor Jord. Den voxer, voxer i Magt og Udstrækning, voxer Aar for Aar, gennem alle Have, Jorden rundt, under de stormende Vande og de glasklare Vande, hvor Skipperen seer ned, som saaledes har gennem den gjennemsigtige Luft, seer mylrende Fisk, et hælt Farvefyrværkeri.

30 Dybest nede strækker sig Slangen, en Velsignelsens Mid- [63] gaardsorm, der bider i sin Hale, idet den omslutter Jorden; Fisk og Krybdyr løbe med Panden imod, de forstaae dog ikke den Ting ovenfra: Menneskehedens tankefyldte, i alle Sprog forkyndende og dog lydløse Kundskabsslange paa Godt og Ondt, 35 den vidunderligste af Havets Vidundere, vor Tids den store Sæslangs.

1 Hundesteile] -steil kr0. 21 trævler] resten står i k på en overklæning, jf. a. i. 165, 29. 20 store] Virkelighedens store under overkl. i k. 25 Den voxer, voxer] Den voxer kr, Den v., den v. 0. 30 en Velsignelsens Midgaardsorm . . . Jorden] Midgaardsormen . . . Jorden, er blevet Virkelighed under overkl. i k, Midgaardsormen . . . Jorden kr, en Velsignelsens Midgaardsorm . . . Jorden. 0.